

CINEFÒRUM: *SIGNIFICANT MIRADES*

¿Per què fem aquest cine fòrum?

Per a nosaltres representa alguna cosa més que triar una bona pel·lícula i comentar-la juntament amb altres dones, ja que, darrere d'això, hi ha el desig i també la necessitat de prolongar els estudis sobre el pensament de la diferència sexual i la llibertat femenina, que algunes ja varem iniciar amb el màster de Duoda i que, d'alguna forma, ens va transformar la mirada, el pensament i també, en part, la vida, acollint altres pràctiques polítiques més satisfactòries.

Per a nosaltres és, a més, una forma d'aprenentatge de pensament en relació amb altres dones, i altres homes si té lloc, donant cabuda al partir de sí des de la presa de consciència de la llibertat femenina; és també recerca i restitució de l'ordre simbòlic de la mare, aquest cop, escollint un format diferent al text: el cinema.

¿Per què el cine?

Perquè la proposta va venir de la mà de Núria Jornet Benito, directora de Duoda, i ens va semblar que era necessari veure i pensar també el cine des de l'ordre simbòlic de la mare.

Perquè es pot fer en relació i d'una forma espontània, cosa que la lectura d'un text requereix certa individualitat, introspecció.

Perquè és un altre lloc des del qual fer una interpretació lliure de sí des de la llibertat femenina.

Perquè, a vegades, darrere la mirada hi ha un descobriment i, altres cops, una manca d'ordre simbòlic matern, i desitgem furgar en tot això.

Perquè és un altre d'aquells llocs que han estat ocupats per la grandiloquència de la intel·lectualitat masculina a l'ombra del pare, sigui d'esquerres o de dretes, i ens ve de gust ara que sabem quelcom de política del simbòlic matern, indagar, parlar i escoltar des d'un lloc diferent al del pare.

Perquè hi ha pel·lícules que t'obren pensament i que et donen un nou horitzó de vida.

Perquè el cine, és una manera important i comuna de fer política del simbòlic des de els temps de les postres rebesàvies. La primera creadora de cine va ser l'Alice Guy, abans dels germans Lumière, per exemple, i amb molt sentit de l'humor.

Perquè hi ha paraules, gestos i silencis en les pel·lícules que necessitem rescatar un i un altre cop en moments de la vida i, a més, compartir-los i parlar-ne amb altres dones.

Perquè té alguna cosa de lúdic.

I finalment... perquè ens agrada el cinema.

Les pel·lícules que mostrarem no són pel·lícules exclusivament dirigides o escrites per dones, ni tampoc es poden classificar de cine feminista, encara que és molt probable que les dones en siguin les protagonistes; són pel·lícules que ens agraden, i les hem seleccionat perquè pensem que estimulen la creació de simbòlic.

Desitgem mirar i abordar la història que narren aquestes pel·lícules a la llum de l'ordre simbòlic de la mare: analitzar-lo si hi està present, si en els personatges apareix aquest ordre o si, malauradament, roman absent al llarg de la pel·lícula, absent en cadascun dels personatges; volem indagar i descobrir, si és que n'hi ha, quines mediacions aporten els personatges a les relacions en l'entramat de la pel·lícula; volem furgar també en les relacions entre els i les protagonistes. Descobrir en els personatges algun indici de significació lliure de la diferència de ser dona o home. Recrear-nos, si es dóna, en la llibertat de les dones. És simple, sense grans pretensions, només volem atrevir-nos a mirar i comentar des d'un altre lloc aquestes històries, perquè som dones que volem pensar-nos, també, a través del cine.

Com hem dit al principi, veure amb els nostres ulls, pensar amb el nostre cos i parlar amb veu pròpia és el desig que ens porta a aventurar-nos en aquesta nova forma de recrear el que hem après amb les nostres mestres i amb les nostres experiències al llarg del màster, perquè volem seguir buscant i coneixent el que ens hem perdut i el que encara està per trobar.

Marisé Clement
Barcelona, abril 2012